

— Що смішного?

— Моя люба дівчинко.

— *Що?*

— Я так давно чекав цієї миті.

— Ти про що?

— Нарешті ти готова, — промовляє він. — Нарешті ти готова до битви.

Мене пронизує шок.

— Звісно, що готова.

У цю мить мене бомбардують спогади про поле бою, про жах від того, що мене застрелили. Я не забула своїх друзів, ані своє оновлене переконання, свою рішучість зробити все по-іншому. Інакше. Битися цього разу по-справжньому, без вагань. Не важливо, що станеться, і не важливо, що я дізнаюся, для мене більше немає шляху назад. Інших альтернатив немає.

Я не забула.

— Я йтиму вперед або помру.

Варнер сміється вголос. Здається, він от-от заплаче.

— *Я справді* збираюся вбити твого батька, — зізнаюся йому, — і зруйнувати «Відродження».

Він досі сміється.

— Я це *зроблю*.

— Знаю, — визнає Варнер.

— Тоді чому ти з мене смієшся?

— Я не сміюся, — м'яко каже він. — Просто цікаво, чи треба тобі моя допомога.

ЧОТИРИ

— Що? — швидко кліпаю, не вірячи своїм вухам.

— Я завжди казав тобі, — промовляє Варнер, — що з нас вийде прекрасна команда. Завжди казав, що чекаю,